

Opstanding

Het christendom is een religie waarbij geloofd wordt in de wederopstanding. Naardat het eruit ziet kent het leven slechts één route, namelijk de weg van geboorte tot aan het sterven. Wat dáárna zou komen is voor velen (in feite voor iedereen) een open vraag. Het christendom belijdt te geloven in de lichamelijke opstanding van Jezus (Jezus). Wat het “Nieuwe Testament” wordt genoemd, is de enige bron waaruit de wederopstanding kan worden geput. Verder zijn er geen harde bewijzen voorhanden. Stond in vroeger tijden in de christelijke kerk Pasen centraal, sindsdien is de opstanding aan Pasen verbonden, 1Corinthe 15:14. De opstandingsberichten roepen evenwel veel vragen op, en bovendien zijn er veel tegenstrijdigheden aan te wijzen. Zo beschrijft Lucas de Opgestane als een man die nog van “vlees en bloed” zou zijn, die met Zijn discipelen at. Hij wijdde er 53 verzen aan. Paulus is heel kort over de opstanding en wijdt er 4 versen aan, 1Cor. 15:3-7. Mattheus heeft er 20 versen aan gewijd en Marcus 8, en Johannes 56 versen. Alle eeuwen door is er echter twijfel aangaande de wederopstanding blijven bestaan. Van veel goden werd immers ook gezegd dat zij ten derde dagen weer opstonden, denk aan Osiris, Tammuz, Adonis, etc.

Celsus stelde in de 2e eeuw reeds de vraag waarom Jezus -indien Hij uit de doden was opgestaan- niet aan buitenstanders of tegenstanders verschenen was. Waarom heeft Jezus Zich niet in het openbaar willen vertonen na Zijn opstanding? Waarom vertoonde Hij Zich slechts aan een klein groepje eigen volgelingen?

Wij willen gaan zien of er in Israël reeds geloof bestond in een wederopstanding van doden, en of er reeds mensen opgestaan waren.

Er worden vijf opstandingen genoemd:

De 1e bij Elia in 1Koningen 17:17-24

De 2e bij Elisa in 2Koningen 4:18-37

De 3e eveneens bij Elisa in 2Koningen 4:18-37

De 4e de opwekking door Jezus van Lazarus, de jongeling te Nain en het dochtertje van Jaïrus

De 5e de opstanding van Jezus na drie nachten en drie dagen.

Het zou in al deze gevallen een beschrijving zijn van een lichamelijke opstanding, waarbij alleen in het laatste geval van Jezus sprake is van een metamorfose. De anderen hadden bij hun opstanding nog geen “verheerlijkt” lichaam ontvangen.

In het OT vinden wij wel aanwijzingen met betrekking tot de opstanding, zoals in Job 19:25-27, Ezechiël 37:11-14, Hosea 6:1-2, Daniël 12:2-13. En in het NT zie Marcus 12:2 en 24.

Buiten Israël, in oud-Egypte, kende men ook een opstandingsgeloof, dat veelal gepaard ging met allerlei rituelen en bijgelovigheden. Wij zouden kunnen veronderstellen dat de mensen uit al deze geloven het huidige leven niet hebben gezien als het definitieve einde. Men geloofde heel sterk in een hiernamaals. Er waren farizeesche scholen die in de opstanding geloofden. Zij voerden teksten aan als Deut. 31:16, 32:29, Ps.84:5, Jes.26:19, waarbij zij het toekomstige heil ontzegden aan diegenen die niet in de opstanding geloofden, met name de Sadduceeën. De Farizeeën en Sadduceeën waren twee tegenover elkaar staande partijen, Hand.23:6-8. De Sadduceeën bestonden overwegend uit Edomieten. Voor de overige joden ten tijde van Jezus was de opstanding een vaste geloofsovertuiging geworden. Nu nog bidden de gelovige joden in hun “Achttingebed” dat Jahweh de doden levend maakt en het heil bereidt. Het visioen van Ezechiël over de dorre doodsbeenderen is onder de joden één van de meest aansprekende schriftgedeelten met betrekking tot de opstanding.

Jezus

De opstanding van Jezus is door geen enkel menselijk oog ooit waargenomen. Aanvankelijk werd dan ook niet in de opstanding van Jezus geloofd, daar zelfs het bericht van de vrouwen, in de oren van de volgelingen van Hem, als ijdel geklap klonk.

Celsus (2e eeuw) stelde de vraag waarom Jezus, wanneer Hij over wonderbare goddelijke krachten beschikte, nooit aan buitenstaanders is verschenen, noch ook aan het gehele volk.

Wij zien hieruit dat de opstanding géén openbaar karakter had, waardoor er logischerwijze open vragen bleven bestaan. Dat kan de bedoeling hebben dat Jahweh Zich niet laat bewijzen. Hij dwingt ons mensen ook geen geloof af. Jahweh stelt zichzelf als het ware bloot aan

de twijfel van ons mensen, door Zich achter omhulsels te verbergen. Alleen de ware gelovigen krijgen dikwijls zicht op de ware betekenis der gebeurtenissen. Wie een rationele verklaring van de opstanding wil, zal daar tevergeefs naar uitzien. Wat wel zwaar weegt is, dat de vier evangelisten een nagenoeg overeenstemmend verslag hebben nagelaten over de opstanding van Jezus, wat ze niet verzonnen zullen hebben. De discipelen worden ons beschreven als zeer ontdaan en teleurgesteld vanwege de dood van hun Meester. Daarna verschijnen zij als zelfverzekerde predikers van Zijn opstanding.

Opstanding, met Maria

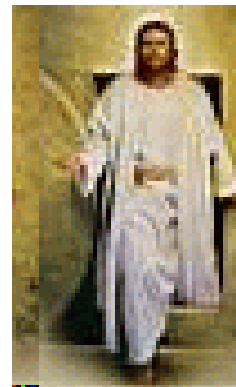
Het tijdstip van de opstanding, zoals beschreven in Mattheus 28:1, berust volgens prof. Pinchas Lapide in zijn boek "Opstanding" op een in het Misjna-Hebreeuws veel gebezigde uitdrukking. Daar wordt letterlijk gezegd: "Aan het eind van de sabbat (in) het licht voor de eerste dag", of anders: "Aan het eind van de sabbat, in de nacht vóór de zondag".

De discipelen verkeerden in grote nood en men mag veronderstellen dat zij het graf zo spoedig mogelijk gingen opzoeken, dus tegen het vallen van de nacht. De nacht valt onmiddellijk op het einde van de sabbat. De opstanding viel dus op de 7e dag en niet op de 1e dag der week, waarop men o.a. de viering van de zondag als sabbat baseert. Dit indien men uitgaat van de historische Jezus.

Paulus

Wanneer wij Paulus goed lezen aangaande de opstanding, dan kent hij alleen een spirituele verrijzenis en geen lichamelijke, zie 1Corinthe 15. Hij kent wél een toekomstige herrijzenis, maar deze houdt geen reanimatie van het huidige lichaam in dat van vlees en bloed is. Jezus moet ook in dat nieuwe "geestelijke lichaam" zijn verzezen als de Eersteling, en niet in het lichaam waarin Hij stierf.

Het bestaan van JHWH en het gebeuren der Opstanding onttrekken zich aan het waarneembare. Het gaat hier alsdan om geloofservaringen, waarvoor de wetenschap terecht huiverig is. De opstandingsverhalen

Opstanding uit het graf

spreken elkaar op verschillende punten tegen, dat maakt het gebeuren zeker niet sterker. Niemand heeft de opstanding van Jezus ooit zien voltrekken. Juist de vrouwen zijn de eerste kroongetuigen van de opstanding, wat heel opvallend is, daar vrouwen niet bevoegd waren om getuigen te zijn volgens de rabbijnen. Men mocht op het woord van vrouwen geen staat maken, waarbij de rabbijnen verwezen naar Richteren 13:8 en Genesis 18:15. Volgens de Talmud zijn vrouwen onbekwaam om getuigenis af te leggen voor het gerecht (Jalkoet Sjimoni 1:82).

Ironisch genoeg dat juist de vrouwen de opstanding het eerst rondbazuinen. Niemand had de opstanding verwacht, ook de vrouwen niet, die Zijn lichaam juist gingen zalven.

Dood en opstanding moeilijk te vatten

Het moeilijkste en onbegrijpelijkste van ons leven is wellicht onze eigen dood, en daarna de zogenoemde wederopstanding. Alleen al het idee dat wij ons bewustzijn, dus ons leven verliezen is een compleet mysterie. Nu zijn wij er nog, en nu ben ik en bent u nog een levend denkend wezen, die zit te schrijven of te lezen. Nu maken wij nog plannen, zorgen en bewegingen. Nu kan ik nog lachen en in het leven vermaak hebben, anderen liefhebben en me verlustigen in het goede en het kwade haten. Van het ene op het andere moment kan mij -en ook u- dit leven ontvallen en liggen wij roerloos, stil en worden kil. Wij weten het juiste moment van ons sterven in de meeste gevallen niet, maar wij weten wel dat het staat te komen, hoewel dat moment in onze gedachten veel verder van ons weg schijnt dan in werkelijkheid dikwijls het geval is. Het sterven is zo onwezenlijk, zo in tegenstelling met het leven.

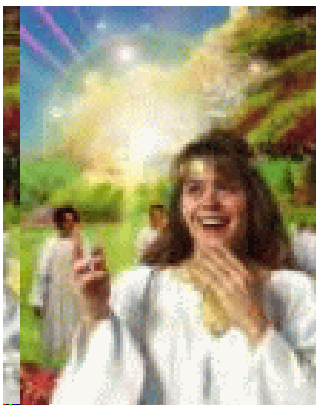
Wij lijken uit het niets te zijn voortgekomen, daar wij bij onze geboorte lijdelijk waren en geen besef hadden dat we een klein mensje zijn, dat op een planeet geboren is waarop nog miljoenen andere mensen leven.

Wij lijken tevens naar het niets terug te keren, daar een gestorven mens géén enkele kennis heeft. De doden weten niet met al, zie Prediker 9.

Waar is de hemel?

Die is boven ons hoofd en heel ver weg, zal een kind ons antwoorden. Verreweg de meeste christenen en moslims geloven steevast dat een gelovige in het hiernamaals in de hemel komt. De hemel wordt gedacht een heerlijk en schitterend oord te zijn, waar de Godheid woont en waar volmaakte harmonie heerst.

Men belijdt dat er meerdere hemelen zijn, die als het ware op elkaar gestapeld zijn. Het luchtruim, de wolkenhemel, en de 3e hemel als het

Voorstellingen van de hemel

Paradijs, en tenslotte de 7e hemel 2Cor.12:1-5.

Laat de Bijbel het antwoord geven, en laten wij zien of dat antwoord overeenkomt met de visie van heel veel christenen.

De Bijbel spreekt niet -en dat zal velen verbazen- over een "zalig hemelleven", maar over het herstel van het Paradijs, over een komende nieuwe hemel(en) en aarde waarop gerechtigheid woont.

Lees Jesaja 65-66 erover, en Openbaring 2:7, 22:2. Daar gaat het niet over een zalig hemeloord, maar over een nieuwe aarde, waar het aan Jahweh geheiligde zaad zal wonen. Daar spreekt ook de berijmde psalm

25:6 over. De woonplaats van Jahweh in de "hemel" is het Nieuwe Jeruzalem, Openbaring 11:11..

De overwinning van het leven op de dood

De strijd tussen het leven en de dood dateert vanaf de tijd dat een hoofdengel rebelleerde tegen Elohim en tegenovergesteld zijn eigen weg ging. Hij is een geest, en dacht via de materie Elohim te kunnen overtroeven. Als geest lukte hem dat niet, en werd hij uit zijn standplaats verstoten. Via de materie tracht hij te overwinnen, en wel via het **afbraaksysteem**, terwijl de Schepper Zijn **opbouwsysteem**

handhaaft. Elohim schiep de mensen uit de stof, uit de materie, met een geest des levens als "motor" van het opbouwsysteem, waarbij gehoorzaamheid aan Zijn regels hoofdvereiste is. Daar zag de gevallen hoofdengel via Nachash (de slang) zijn kans schoon om de mens als prooi te nemen en in de mens Elohim aan te vallen.

Tegenstelling: de hemel én de hel

Via de verleiding lukte dat. De mens verviel van het procesmatige opbouwsysteem, en kwam terecht in een procesmatig afbraaksysteem. En dat nu is de dood, het 'stervende den dood sterven', waaraan menselijker wijze geen ontkomen is.

Immers, wanneer onze lichaamscellen, die volgens een DNA/RNA-code werken, worden gewijzigd (gemuteerd) blijven zij altoos dat gewijzigde patroon volgen. Hoe kon ons DNA veranderd worden, anders dan door vreemd sperma/DNA in ons aan te brengen als wapen. Er is dan ook een nieuwe wijziging of herstel nodig, noem het een 'wedergeboorte of vernieuwing', om weer op de weg des levens te geraken. Momenteel verkeren wij allen op de weg des doods. Het is ons mensen **gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel**.

De angst voor de dood is een der meest ingrijpende en voorkomende krachten in het geestesleven der mensen. Het is nodig daar eens nader aandacht aan te besteden in dit onderwerp. Men kan wel denken dat men maar beter over het leven kan spreken, daar de dood zo'n akelig onderwerp is. Ja, men kan altijd wel over het leven spreken, toch laat de dood ons niet los. De dood laat ons niet ontsnappen en slaat niemand onzer over, en dus is het struisvogelpolitiek om nooit over de dood te praten. Wij willen vervolgens samen bezien wat de dood voor iets is. Is de dood een wonder? Of is de dood een vanzelfsprekend natuurverschijnsel? Is de dood een aan ons wezen vreemd verschijnsel, dus iets dat niet bij ons past? En waarom is de dood er?

Vanaf vroegste tijden hebben de volkeren der aarde over het verschijnsel van de dood nagedacht. Wij zien de vreemdsoortigste denkbelden over de dood bij deze volkeren. Sommigen dachten zelfs dat de doden de levenden naar zich toe trokken.

Men zag dat bij het sterven iets de mens verliet, waarover hijzelf geen macht en controle had. Iets verlaat het lichaam, waardoor de dood intreedt en de cellen afgebroken worden. Men noemde dit 'iets' dat het leven vertegenwoordigde de 'ziel'. Dit zag men als een vorm van lichamelijkeheid, maar dan ijler dan het lichaam. De ziel maakte volgens hen wel deel uit van de mens, maar bij de dood zou de ziel het lichaam verlaten. Ziekte zag men als een voorteken, dat de ziel aanstalten maakte om zich uit het lichaam te onttrekken, vanwege het ongemak.

Waar ging de ziel dan naar toe? Men dacht dat de ziel nog lange tijd in de omgeving van het dode lichaam verbleef. Men ging ook van tijd tot tijd naar het graf om nog gemeenschap met de dode te onderhouden, daar men zich nog aan de dode verbonden gevoelde. Van lieverlee zou de ziel naar een ander land vertrekken.

Het hoe, waarom en waarheen wist men niet exact te noemen. Wel noemde men het de 'wereld der doden', het 'dodenrijk'.

Reiniging der ziel

Men voelde de dood als een overgaan van de huidige levensfase in een andere fase. De oude cultuurvolkeren geloofden niet dat dood écht dood was, vernietiging was.

Men zag de dood op de levensweg der mensen geplaatst als een diepe kloof waarin iedereen vroeg of laat moest vallen, maar niet dat die weg algeheel doodliep. Nee, aan de andere zijde van de dood dacht men de weg verder te kunnen zien gaan. Ja, men geloofde dat de wereld achter de dood een veel betere wereld was dan de huidige wereld, meer in overeenstemming met de menselijke natuur. Daarom sprak men van een 'naar-huis-gaan.', naar zijn 'bestemming' reizen.

Men kon het raadsel van de dood niet ontcijferen! De dood zelf ontnemt ons alle gezicht en doorzicht op datgene wat na de dood is, niet is, of mogelijk zijn zal.

Ook leefde er onder de primitieve volkeren de gedachte dat de dood een bevrijding was om volmaaktheid te verkrijgen. Men zag het leven meer als een gevangenis, en de dood als een loslating daaruit. In de dood lag voor hen het ontwaken in de nieuwe wereld. Zo zagen het de oude Egyptenaren, en ook de oude Grieken en Romeinen. Men dacht dat de mens door natuurlijke geboorte in dit leven kwam, en door hergeboorte in het volmaakte leven. De wijzen die dit verstonden behoefden geen vrees te hebben voor de dood, daar de dood voor hen also een weldoener was geworden.

Andere volkeren zagen de dood als een gewoon natuurverschijnsel. Zoals in de herfst de bladeren afvallen, zo sterft de mens, en in dat sterven zit de nieuwe knop reeds voor de volgende generatie. De dood is

alzo het einde van het individuele bestaan, waarin de mens zich voortplant in zijn nageslacht. De dood is volgens hen het einde van alles. De dood hoort er nu eenmaal bij, zo goed als geboren worden, huwelijken, etc. Er zijn vreugdevolle en droeve dingen in het leven. De dood is iets droevigs, maar daar mag men niet te lang bij stil blijven staan. Men moet verder leven

De ziel als Ka of Ba in Egypte

en van het leven genieten. Het 'stoffelijk overschot' waarvan men spreekt wil men dan ook maar liefst cremeren en spoedig opruimen op een nette wijze.

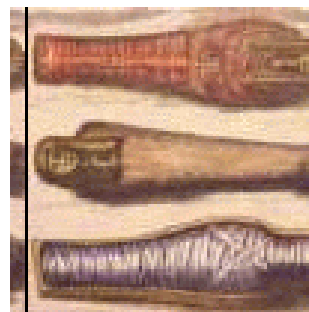
Vlug weer overgaan tot de orde van de dag. Het leven is te mooi om lang bij de dood stil te staan, laat ons maar eten, drinken en spelen, want morgen is ook voor ons de tijd voorbij en zullen wij sterven. Dat is de moderne leefwijze en gedachte! Men legt zich er noodgedwongen maar bij neer! Het is nu eenmaal niet anders!

Is de dood zuiver zintuiglijk te verklaren? Nee, de wetenschappers peinzen heel wat af om de dood te overwinnen. Steeds denkt men dat men iets gevonden heeft om het verouderingsproces tegen te kunnen gaan. Dan weer meent men dat het invriezen van doden een oplossing is, door hen later weer tot leven te wekken. Hoe, is nu nog een raadsel, maar men vertrouwt er op dat de techniek eenmaal dat raadsel zal oplossen.

Toch zal het raadsel van de dood voorlopig nog blijven bestaan. Vroeg of laat hebben wij er allen mee te maken, ja zijn wij zelf het "slachtoffer" ervan. Het is dan ook geen ijdele zaak of tijdsverspilling er goed over na te denken. Want als de dood ons plotseling overvalt, is er geen tijd tot nadenken over.

Nee, zegt de wetenschap, wij zullen de dood eens overwinnen. Zie het boek van Dr.A. Silverstein: "De overwinning op de dood'.... uitgave Meulenhof Amsterdam.

Zal inderdaad de moderne wetenschap de overwinning behalen op de dood? Zal men via bio-wetenschap, via de DNA-technologie de grote overwinning behalen? De oude Egyptenaren hebben deze strijd verloren. Zij hebben hun doden gebalsemd, en de mummies kunnen wij nu nog bezichtigen in musea. Dat deze mummies ooit weer tot leven zouden komen geloofden de Egyptenaren zelf ook niet. Zal de overwinning nu eindelijk toch komen via technologie?

Mummies

Er zijn inderdaad snelle ontwikkelingen gaande, ook op het gebied van supertechnische elektronische microscopen. Is het dus mogelijk dat wij de laatste generatie zijn die zullen sterven? Er zijn grote winsten geboekt, vele ziekten zijn overwonnen, etc. De gemiddelde levensduur van de mens neemt per jaar gemiddeld 4

maanden toe. En wanneer men de ziekten zal overwinnen en het verouderingsproces weet tegen te gaan, is daarmee dan de overwinning op de dood behaald?

In de USA, Harvard University is men optimistisch. Dr.Gilbert, hoofd onderzoek, verwachtte in de jaren 80 dat binnen een tiental jaren de grote doorbraak zou komen. (Dus dat is nu, na de eeuwisseling)

Alle ziekten zullen dan uitgeroeid zijn. De kennis-explosie is in volle gang, en de supersnelle computers helpen de mens daarbij.

Gilbert bekent wel eerlijk dat wij nog niet exact weten wat sterven is, daar de mens niet precies weet hoe bacteries doden. Ook begrijpen wij niet volledig hoe virussen hun gastheer ombrengen. Alle uitingen als 'ziekte, dood, verval' hebben een ding gemeenschappelijk, zegt Gilbert, n.l. **zij hebben allen een scheikundige oorsprong.** Gilbert ziet het lichaam als een grote chemische fabriek, en alle processen in ons lichaam vinden hun oorsprong in chemische processen. Door al deze

processen te onderzoeken, wil men de kern van het leven verder ontrafelen. Alle stukjes van deze puzzle zoekt men op en past men in elkaar. Wel ziet Gilbert in dat de mens nooit **echt** onsterfelijk zal worden, daar er altijd onvoorziene ongelukken kunnen plaatsvinden, die hun tol aan mensenlevens opeisen. De dood zal volgens Gilbert wel blijven bestaan, maar zeldzaam zijn. Ook zullen er geen oude mensen meer zijn, daar de 'eeuwige jeugd' binnen bereik is, zegt Gilbert.

Wij zien hieruit dat de mens de strijd met de dood nooit opgeeft, en dat wij de dood niet accepteren. Was het in Egypte een wetenschappelijke wedloop met de dood, nu is het een super-wetenschappelijke wedloop, daar men de onherroepelijkheid van de dood **niet** wil aanvaarden.

Paracelsus

In 1492 wilde Paus Innocentius VIII onsterfelijk worden, en liet zich het bloed van drie jonge mannen inspuiten. Helaas voor de man, hij stierf er juist van! Ook Paracelsus, arts-alchemist uit de 16e eeuw, dacht het ware levens-elixer te hebben gevonden, maar stierf reeds op 48 jarige leeftijd. Alle eeuwen door heeft de dood de mens vervolgd als een paria, maar de mens vervolgde óók de dood, en nu lijkt het dat het ernst wordt, dat de mens deze paria zal kunnen overwinnen.

Laten wij eens zien hoe de Bijbel over de dood spreekt?

Niet als een natuurverschijnsel, maar als gevolg van wetsovertreding, zie Gen.2:17; Rom.5:12; Jac.1:15.

Ge 2:17 Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven. (SVV)

Ro 5:12 Daarom, gelijk door een mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben. (SVV)

Jas 1:15 Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood.

Hoe is de zonde ingekomen in Eva en Adam? Eva heeft het sperma van Nachash in haar bloedbanen gekregen en daardoor is haar chromosomen-huishouding verstoord, waardoor zij 'stervende is gaan sterven', een procesmatige afbraak van het leven. De tegenstelling daarvan was geweest een procesmatige opbouw van het leven naar eeuwig leven (de vervolmaking).

Bij afbraak van onze cellen is het nogal logisch dat wij terugkeren naar de aarde, waaruit wij gehaald en gemaakt zijn en gevoed worden. De mens is uit de aarde aards, 1Cor.15:17

En toch, toch is er iets hemels in de mens, nl. zijn levensadem, (de intellectuele zuurstof), welke hij van de Schepper in de neusgaten geblazen kreeg. De mens draagt Zijn beeltenis.

Het lijkt dus iets natuurlijks dat de mens sterft en tot de aarde terugkeert. Het is echter tegennatuurlijk, want de mens is veel meer dan aards! Het is een voldongen waarheid dat wij stof zijn, dat de doden niets met al weten en wij tot de aarde terugkeren. Maar daarmee is het niet uit. Dat is niet alles! Er is veel meer, nl. onze geest keert weder tot Elohim, Pred.12:7. De dood is wel een tijdelijk ophouden als levenden te bestaan, en in die dood is geen gedachtenis, Ps.2:6, 115:17.

De dood is sterk, lijkt een onoverwinbare vijand. De Bijbel toont het tegendeel. De dood is wel onze vijand, maar hij is niet onoverwinnelijk, en dat is de hoop die ons uit de Bijbel toestraalt, Ps.16:9-11

Ps 16:9 Daarom is mijn hart verblijd, en mijn eer verheugt zich; ook zal mijn vlees zeker wonen.

JHWH is niet een God der doden, maar der levenden, wanneer Hij Zich de God van Abraham, Izaak en Jakob noemt.

Mt 22:32 Ik ben de God Abrahams, en de God Izaks, en de God Jakobs! God is niet een God der doden, maar der levenden. (SVV)

Het woord 'leven' in het Hebreeuws is 'Chai', dat heeft dezelfde betekenis als 'rumoer', het in-beweging-zijnde. Het leven bruist van activiteit! De dood, 'mawet' dat is geen adem meer hebben, stilte. De doden weten niet met al. Er is geen wetenschap in de dood.

De dood is in Bijbelse taal een 'slaap', Ps.76:6.

Bijgeloof, het raadplegen van doden, etc., was absoluut verboden, Deut.18:10. De Bijbel geeft een antwoord op het raadsel van de dood, en wel een volkomen antwoord in Jesaja 25:8.

Eens zal de dood verslonden zijn tot overwinning,

Isa 25:8 Hij zal den dood verslinden tot overwinning, en de Heere HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid Zijns volks van de ganse aarde wegnemen; want de HEERE heeft het gesproken. (SVV)

Het volk Israël als volk is een type van de Verlosser, van JHWH. Het volk was in Egypte ten dode opgeschreven, een uitwijkmogelijkheid was er niet. Faraó wilde het volk niet laten gaan. De dood kan zijn prooi niet loslaten. Faraó wilde het volk nog terughalen toen het door de Rode Zee was gegaan, en dat werd zijn eigen ondergang.

Door een Hoge Hand en Sterke Arm is Israël uitgeleid! Dit wijst naar de hóge positie van Jahweh in de Wolkkolom waarmee Hij Zijn volk leidde.

De doortocht door de Rode Zee is symbool van de doop door onderdompeling, en die doop is weer een symbool van het sterven, begraven worden en opstaan, Rom.6:1

Wij moeten uit het moderne Grote Babylon der wetenschap en welvaart worden uitgeleid, dat is een soort geestelijk Egypte, waar dezelfde tendens heerste. Indien men de dood zou overwinnen, dan is men er nog lang niet. Men blijft dezelfde mens die men is, zondig, aards, verdorven. Men kan misschien aan de biologische processen van het menselijk lichaam heel veel sleutelen en veranderen. Aan de verdorven en zondige geest van de mens kan men niets doen. Er is vernieuwing van Boven nodig. Israel moest uit dat Egypte worden uitgeleid, dat was het land der ruste niet. Nu betekent Pascha 'voorbijgang'.

Het Bijbelse begrip 'dood' ziet op wat wij verstaan als 'eeuwige dood', het voor altoos dood zijn, uitgeworpen te zijn in de buitenste duisternis, waar geen leven mogelijk is.

Dit Bijbelse begrip 'dood' heeft nergens de betekenis van een voortdurend leven in een hel of brandende poel. De Heiland ging voor ons de dood in, in de zin van 'voor altoos uitgeworpen' te zijn, het voor altijd 'niet-meer-leven'. En dat 'niet-altoos-leven' kon Hem niet vasthouden!

Dood is niet maar slechts het lichamenlijk sterven. Sterven is maar een uiterlijk teken van de dood. De dood en het sterven van de Heiland was maar niet zomaar een lichamenlijk iets; het was een ingaan in die buitenste duisternis, en dat heeft Hij overwonnen, 1Cor.15:54; 2Tim.1:10; Hebr.2:9.

1Co 15:54 En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijke aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijke aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. (SVV)

2Ti 1:10 Doch nu geopenbaard is door de verschijning van onzen Zaligmaker Jezus Christus, Die den dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijke aan het licht gebracht door het Evangelie; (SVV)

Heb 2:9 Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zou. (SVV)

Dood is niet het dood-zijn in de zin zoals men algemeen denkt. De dood is een veel ernstiger zaak, dan slechts een natuurlijk verschijnsel.

De Bijbel toont dat de dood een veel verschrikkelijker inhoud en achtergrond heeft en insluit. Daardoor valt men onder het oordeel van Elohim. Hebr.9:27; 10:27; Jac.2:13.

Heb 10:27 Maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden. (SVV)

Heb 9:27 En gelijk het den mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel; (SVV)

Jak 2:13 Want een onbarmhartig oordeel [zal] [gaan] over dengene, die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de barmhartigheid roemt tegen het oordeel. (SVV)

Voor vele christenen is de dood in hun opvattingen de poort naar de hemel, of voor anderen de poort naar de hel.

Dit is onjuist. Alleen diegenen voor wie de eerste opstanding is, is de dood een poort naar het hemels Jeruzalem, 1Cor.15:16-19. Dan spreekt de Bijbel over een 'inslapen-in-Christus', waarop een ontwaken volgt.

De tweede dood is een vernietiging voor altoos, Matth.10:28; Openb.20:15. Iemand die sterft gaat niet eerst gedeeltelijk naar een hemel of hel. In de dood is geen wetenschap, Spr.9:10. Ps.6:5, 115:17. Het is een 'slapen en rusten op de slaapstede.'

Alleen de eerstelingen zullen eerst opstaan, 1Thes.4:13-18. Dan is de sterfdag, of dat nu 100 of 1000 jaar heeft geduurd op aarde, tevens de opstandingsdag voor de gelovigen. Men neemt immers het voor ons tussenliggende tijdvak niet meer bewust waar. De doden rusten van hun werken, Openb.14:13. Men gaat door de doodsvalei, Ps.23:4, waar elk op verschillende tijdstippen ingaat, om gezamenlijk bij het slaan der bazuin op te staan, Joh.5:25. en 1Cor.15:41-42.

Volgens de NGB art.37 en de H.Cat. antw.57 gaat bij het sterven de ziel een gescheiden voortbestaan leven tot op de oordeelsdag. Men heeft er niet bij stilgestaan dat een dode in de aarde **rust**, Ps.16:10, 30:3-4, 89:49, Jes.24:22, Ez.31:15-18, 32:18-32, Joh.5:28, Openb.20:13.

De term 'wederopstanding des vlezes' komt men in de Bijbel niet tegen, wel de 'opstanding der doden', Luk.14:14, 20:35; Fil.3:11.

Zielen vertoeven niet in een hemel, noch in een hel, noch in een vagevuur, Ps.6:6, 115:7, Jes.38:18, daar de doden slapen in het stof der aarde, Dan.12:2,13, Jer.51:39, 1Cor.15:18, 1Thes.4:14.

Luther, Tyndale en George Wishart (de eerste martelaar in Schotland, en leermeester van John Knox) leerden geen soort zielenslap, maar dat pas bij de wederkomst de overledenen worden opgewekt. Voor Luther en hen vallen het punt van overlijden en opwekking tezamen, daar de doden geen tijd kunnen waarnemen. Luther kantte zich fel tegen de leer van de 'onsterfelijke ziel', Num.23:10; Richt.16:20; Job 36:14; Ez.18:4,20; Jona 4:8. Luther zei: "Het zou een dwaze ziel zijn die nog naar een lichaam begeerde als ze al in de hemel was!"

Pascha, uittocht

Tyndale zei: "Door zielen van overledenen in de hemel, hel of vagevuur te plaatsen, vernietigt gij de argumenten van Christus en Paulus waarmee zij de opstanding aantonen."

De dood is een lichamelijk gebeuren, door de Boze bewerkstelligd. Maar er is meer. Er is ook nog een **oordeel** van Elohim. En ook hierover hebben de cultuurvolkeren nagedacht. Wij zien dat de mens na zijn dood gewogen

werd op weegschalen. Zie afbeelding hieronder:

De volle diepte van het **oordeel** hebben de cultuurvolkeren niet gepeild. Daartoe heeft Israël de Godsopenbaring ontvangen. Daarin toonde Elohim dat de dood de radicale breuk is met Hem, de scheiding tussen ons leven en de Bron van leven. En, is daarvan herstel mogelijk!

En nu bestaat voor de gelovigen in feite de dood niet meer (nog wel het lichamelijk sterven, maar niet dat altoosdurend niet-leven), Rom.6:5, want die in JHWH gelooft heeft het leven, en is uit de dood overgegaan in het leven. Johannes 5:24, Romeinen 5:10.

Er zijn dus twee opstandingen. De één ten leven, de ander ten dode. De Bijbel openbaart ons Elohim's gedachten, die verre uitstijgen boven de kennis van de natuurliefhebbers. De dood heeft in de Bijbel een geheel andere plaats dan bij hen. Het is waar, de dood heeft ook een positieve kant laten zien in het natuurproces, waar de zwakken het moesten afleggen tegen de sterkeren, en er aldus een meer sterk geslacht overbleef. Toch is de dood een soort tragedie. Want als de mens pas even op aarde is, zich nog maar even goed ontwikkeld heeft, takelt hij reeds weer af. Voor velen is het leven reeds voorbij, als het in feite nog moet beginnen. Men is jarenlang bezig om kennis te vergaren, om een gezin en maatschappelijke positie op te bouwen, en zodoende een bijdrage te kunnen leveren aan de samenleving, maar dan takelt het leven af en valt alles soms heel plotseling weg. En, al zou er een onsterfelijkheidspil zijn of komen, wat dan nog, indien de menselijke natuur en geest niet wordt veranderd?

In de Bijbel wordt niet gekozen voor de dood, en deze legt zich er niet bij neer. De Bijbel kiest voor het leven. Dat leven was ons gegeven, maar is van ons afgenomen door verleiding. Het wordt ons teruggegeven voor niets, door het ware geloof in JHWH.

Vandaar de jubel bij Hosea 13:14

Ho 13:14 [Doch] Ik zal hen van het geweld der hel (dodenrijk) verlossen, Ik zal ze vrijmaken van den dood: o dood! waar zijn uw pestilentien? hel! waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn, (SVV)

En Jes.26:19:

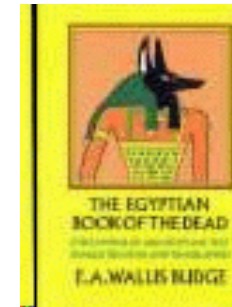
Isa 26:19 Uw doden zullen leven, [ook] mijn dood lichaam, zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij, die in het stof woont! want uw dauw zal zijn [als] een dauw der moeskruident, en het land zal de overledenen uitwerpen. (SVV)

In de schriften van het oude verbond is iets geopenbaard wat de wereld nog niet wist. De openbaring van Elohim was in deze schriften vervat, en gaf een blik op het leven, bestaan en voortbestaan van de mensen.

Aan Israel had Jahweh de uitleg gegeven, dat het leven verdergaat, zelfs dwars door de dood heen, en de dood overwonnen is door de Levensvorst..2:24.

Gelukkig bestaat er niet slechts zoiets als een Egyptisch dodenboek. Het Boek des Levens waarover in de Schrift sprake is, is veel aantrekkelijker dan een boek der doden.

Zie Openbaring 21:27 ***En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt; maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams.***

Het Egyptische boek van de doden.